

SELYEM ZSUZSA:

Az a napverte sáv

In memoriam Petri György

Kevertet kértem, pikolóval. Amikor belépett, úgy éreztem, menten elsüllyedek az égbe. Hogy nézhetek ki, úristen. Már rég feladtam, hogy valaha még látni fogom. Elhagyott időtlen idők óta. Szerintem nincs ember, aki számon bírná tartani, hány év telt el. Nekem már nincs év, nincsenek hónapok, napok, elhagytam magam. Csak az évszakokat tudom, de azt is inkább megsaccolom, nyáron melegem van a sok rongyban, télen fázom, tavasz meg ősz egyremegy. Kedves fiú volt, úgy szeretett, mint soha, senki. Meghaltak mind, anyám, apám, mindenki, az egész rokonság. Öcsémet és engem Mari néniékhez vittek. Akkor derült ki, hogy zsidók vagyunk, s ha ezt megtudják, megölnék.

Tizenhárom éves voltam, amikor megtudtam. Amikor megtudtam, meg akartam ölni magam, de ki vigyázott volna az öcsémre, még csak hét éves se volt. Mari néni is meghalt, a szíve miatt. Állami gondozásba kerültünk, Áronka üvöltött, rúgkapált, de hiába, szétválasztottak minket. Soha többé nem láttam. Az intézetben mindenért megverték, hiába harcoltam, hiába voltam engedelmes, na, ennyi, te hülye zsidó kurva, elengedett és ment tovább, és én szereztem zsilettpengét, és fölnyiszáltam az ereimet, de nem tudtam rendesen elrejtőzni, mert nem volt búvóhely, mert a sok spicli mindent látott és jelentett, elvittek, mielőtt elszálltam volna, és a kórházban is ordítottak rám, azt sziszegte az ápolónő, hogy ne keresztbe vágjad, te nyomorult, hanem hosszában, úgyhogy legközelebb hosszában vágtam, és hát igaza volt, szinte jó lett, napokig öntötték utána belém az infúziót, miközben én már messze jártam, túl a homályos, szórt fényeken, túl a mennydörgő hangokon, túl az intézet mosdójának véremtől mocskos, napverte sávján, hallottam Áronka könyörgését, de valami lökött tovább, nagykállói házunk felé, Buxsi csóválja a farkát, Cili néz figyelmesen, az udvaron totyognak a tyúkok, én is köztük, anyám nevet, én nem tudom, minek a francnak kellett visszahozzanak a kórházi ágyra. Körülnéztem, aludt a sok spicli, kint sötét. Futás, gondoltam magamban, ami azért nem ment olyan könnyen, alig tudtam kinyomni magam az ágyon, s amint felálltam valahogy, szédülni kezdtem. Nem, Teri, nem zuhanhatsz vissza, és eszembe juttattam a nevelőbácsit, aki minden második héten, amikor éjszakai szolgálatban volt, számat tenyerével betapasztva, hajamtól fogva kiráncigált az ágyból. Ettől lett annyi erőm, hogy

kitámolyogjak a kórteremből, óvatosan végigmenjek a folyosón, le a lépcsőn, ki a Városmajor utcára, ott volt szemben a park, az első padra leroskadtam, néztem a lombok között a sötét eget, reszkettem, ez lett az életem.

Elmosolyodott, ugyanakkor az egyik vastag szemöldökét és vékony kis vállát kételkedően felhúzta, majd a pultos felé fordult. Kevert és pikoló a hölgynek, ide vodka lesz.

Vajon összekevertem valaki mással? Nem mertem megkérdezni, hogy ugye te vagy a Hell János, a Hell, a szívem, mint állat, ki akart ugrani, alig kaptam levegőt. Nem is az, hogy nem mertem, inkább valahogy nem akartam pont ezt kérdezni. Egyáltalán, minek beszélni, leginkább azonnal átöleltem volna, belefúrtam volna a fejem a nyakába, akkor biztosan felismert volna.

Felhajtottam a gyorsan ható, ragacos italt, a fiú is a vodkáját, ültünk egymás mellett, ő kicsit tőlem kifelé fordulva. Mondjuk ezt régen is csinálta, jaj, nem gondoltam, hogy még él, vagy hogy én, csak akkor nem reszkettem, ha ittam, ezt hamar megtanultam. Azt is, hogy pénzbe kerül. Persze az elején kaptam csak úgy, a többiektől, akik kint voltak az utcán, én lettem nekik a kicsi Teri, egészen addig, amíg a Kacor rám nem mászott, és én sikítani nem kezdtem. Megtörtem ezzel valamit, utólag már tudom. Hülye liba, ránk akarod hozni a zsarukat, ez volt a legfinomabb, amit kaptam, úgyhogy húztam, menjél, ha olyan finnyás vagy, kiáltották utánam, vár rád a szőke herceg, röhögtek.

Éjszakánként ameddig lehetett, ott maradtam valamelyik kocsmában, volt, hogy előtte fizettek, volt, hogy utána, már nem fájt, nem félttem, nem éreztem semmit, csak a jó alkohol-meleget. Inkább nappal aludtam, egy-egy padon, amíg el nem zavartak, a Hell így talált egyszer rám, vagy nem is tudom, arra ébredtem, hogy valakinek az ölében van a fejem. Fölnéztem, hunyorogva, mert sütött a nap, és pont fölöttem egy sötét szempár világított, úgy nézett rám sokkal messzebből, mint ahol volt, mint aki mindent ért. Szevasz, mondtam neki, de nem válaszolt. Mi van, megkukultál, mordultam rá, és gyorsan föl akartam ugrani, ki tudja, miféle örült ez is, de fél kézzel és könyökkel visszanyomott az ölébe, és megkérdezte a nevem. És hogy kerültem oda. És mi lett a szüleimmel. Az öcsémmel. A nevelőbáccsival.

Mire minden kérdésére válaszoltam, megismertem Hell Jánost. Az ő szülei éltek, törtettek, hajbókoltak, hajsolták egymást, Jancsit, míg ott nem hagyta őket. Soha, érted, soha, még véltelenül se mondtak igazat. Van egy-egy haverja, azoknál tud kecózni, de az se baj, ha nem, időszaki munkákat vállal, és akkor kap helyet a munkásszállón, azt tervezi, hogy dolgozói leérettségizik, utána meg beiratkozik filozófiára, mert meg akarja érteni, mibe keveredett, ezt mondta, és közben simogatta a

hajam, az arcom, ránc esteledett, azt mondta, ha akarom, menjek fel veled, éppen van hová, felmentem, teát főzött, rummal, ültünk a földön a könyvekkel borított falak között, cigiztünk, adott ponton mintha anyám nevetését hallottam volna, de csak én voltam.

Fizetsz valamit? – kérdeztem tőle, amikor már volt annyi erőm, hogy hangot adjak ki. Elég rekedtes hangot, régóta nem szóltam én már senkihez. Nem ismert fel, már én se ismertem fel semmit. Amikor együtt voltunk, ruganyos volt a testem, gyors voltam, azt mondta, jó nő vagyok, ami egyáltalán nem érdekelt, de az, ahogyan mondta, cinkosan hunyorogva, attól halhatatlannak éreztem magam, vagy hogy is mondjam, szóval lett egy pillanat, amikor nem akartam meghalni.

A vodkás ember se volt valami beszédes kedvében, akár ő volt a Hell Jancsi, akár nem. Eljövök egy húszasért, hallottam magam ezeket a szavakat mondani. Végül is semmi rendkívüli, megtanultam rég, hogy ne legyen finnyás, ha nincs lóvé, akkor szerezni kell. Csak most inkább ahhoz voltam közel, hogy amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell. Vagy ahhoz, hogy ha csak a semmi van, akkor inni kell. Mindegy, a kevert meg a sör felcsapta a sorompót, gyere, akarom, nagyon szeretnék, folyt belőlem, mikor láttam, hogy nem ő az, hanem egy teljesen idegen fiú. Mindjárt föláll, és kimegy, pedig nem is fizetett. Vagy megüt. De ha mégis eljön velem, akkor majd felismer.

Ahogy kiértünk a Frankel Leó utcára, hozzábújtam, ő átölelt, napokon-heteken-hónapokon át vártam a parkban, hogy visszajön, üzeneteket írtam neki a porba, a falevelekre, persze csak fejben, hogyan másképpen. Ha inni kellett, és kellett, mert reszkettem és féltem, akkor kimentem a Rákóczi-ra, és lenyomtam egy-egy fuvart, csak utána még többet kellett innom, és persze az is hozzátartozik, hogy Sunkához kerültem, ő futtatta a lányokat, kellett neki a pénz pókerre, vert, pedig ő is államis volt, a piálás érzelmes fázisában sírva mesélte, őt hogyan verte és erőszakolta meg a nevelőbácsi, nem ugyanaz, aki engem, csak a szisztéma ugyanaz. Még egy-két kevert, és ordított és ütött, hogy hazudok neki, meg eldugom a lóvét, pedig ő vakart ki a mocskból, kék-zöld foltok borították a testem, az arcom bedagadt, egyszer még két fogamat is kiütötte, ráítottam, és már nem éreztem semmit, vajon veled mi történt ezalatt, lecsuktak, internáltak, vagy csak megvertek, de akkor visszajöttél volna, ott vártalak azon a padon. Vagy volt valakid, aki nem olyan undorítóan elesett mint én, és visszamentél hozzá, de akkor miért ébresztettél fel, miért nem szólsz hozzám, miért mondtad, hogy jó nő vagyok, miért húzódozva ölelsz át, miért hitted el velem egy pillanatra, hogy, na mindegy, hajnalodik, ebben a pincében van a vackom.

Volt, hogy nem szólt hozzám napokig, *nem vetkőztem le*, sötét tárgyak úsztak a hajnali derengésben. Mit képzelsz te magadról, kiabáltam vele, *letoltam a nadrágom*, morajlottak a befilcesedett vatelindarabok. Hallgatott, és ettől csak még inkább előntött a düh, *így szoktam meg, ha bokor alatt dugok*, üldözött a véres, napverte sáv, kövekre vágta szét a szívemet. Mások legalább nem vertek át, gyűlöltek, el akartak pusztítani, de legalább nem mondták soha, hogy szeretlek, Teri, sipítóztam, *ő meg nyugodtan levette zakóját, és ledobta a földre*, mocskosabb vagy mint a föld, üvöltötték körülöttem a tárgyak. Most mi van, lírai te, lenézel engem, azt hiszed, erre se vagyok jó, meg másra se vagyok jó, soha, semmilyen téren, *kértem, csókolj meg*, hátha befogom ezzel a sötét tárgyak pofáját. Bezzeg régebb, zúdultak ki a csontig koptatott szavak a számon, *a nyála kicsit megnyugtatta felhorzsolta ízlelőbimbóimat*, kések, láncfűrészek, pengés szerkezetek indultak felém, hogy elvágjanak. Soha nem szerettél, motyogtam erőt gyűjtve a következő támadásra, *ő meg nevetni kezdett*, a pengék vigyorogva közelítettek. Nincs is szeretet, János, te találtad ki, hogy különbnek érezhesd magad, vágtam hozzá élesen, *nevetett és folytak a könnyei az arcomra*, próbáltam koncentrálni arra, hogy mennyire kívánom, de a sötét tárgyak szívtak el, magukba, többfelé, darabokban. Megrándult, mint akit gyomorszájon vágtak, *a margarin szokott ilyenkor segíteni, gondoltam kíméletlenül, belekucorodtam a pinámba, és szívtam magamba ezt a fiút*, a tárgyak meg vinnyogtak, de nem kaptak el. Rám nézett, ugyanazzal a nézéssel, mint a padon, *csontos csípője hozzáverődött combomhoz*, olyan sötét szállt közénk, ahol a tárgydemónok nem tudtak rámtalálni. Abban a pillanatban megértettem, hogy el fog menni, szűkültem, hogy maradjon, de szavakat már nem tudtam mondani, *meg tudom mosni magam valahol, kérdezte*, és a keresőfények végigpásztázták a pincét. Nem mondtam, hogy bocsáss meg, *rácsurgott a víz a nadrágjára*, az éles fények összeváltak.

Itt akarta hagyni az ötvenesét. Hülye vagy, próbáltam visszakapaszkodni az épeszű világba. Ha vissza tudnék adni ötvenből, nem kéne a huszasod, mondtam neki, de folyt már belőlem kifelé a lélek.

Úgy ment fel a csorba lépcsőkön, mint egy fegyelmezett isten. Nem nézett vissza. Reggel volt, nyár. Mielőtt az univerzum befogadott volna, mielőtt végleg összevegyültem volna a nyers, fölösleges, oszlásban lévő anyaggal, még homályosan láttam, amint átlép azon a napverte sávon.